

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
YVES BOT
esitatud 26. aprillil 2017¹

Kohtuasi C-249/16

Saale Kareda
versus
Stefan Benkö

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberster Gerichtshof (Austria kõrgeim üldkohus))

Eelotsusetaotlus — Kohtualluvus tsiviil- ja kaubandusasjades — Mõiste „lepinguid puudutavad asjad“ — Võlgniku poolt solidaarvõlgniku vastu esitatud tagasinõue ühise krediidilepingu kohaste tagasimaksete kohta — Asjaomase krediidilepingu täitmise koha kindlaks määramine

1. Käesolev kohtuasi annab Euroopa Kohtule võimaluse uuesti täpsustada mõisteid „lepinguid puudutavad asjad“ ja „teenuste osutamine“ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades² tähenduses.

2. Euroopa Kohtul tuleb nimelt otsustada, kas krediidilepingu solidaarvõlgnike vaheline tagasinõue kuulub lepinguid puudutavate asjade hulka. Jaatava vastuse puhul peab Euroopa Kohus uurima, kas vastavat lepingut võib lugeda teenuste osutamise lepinguks; kui see nii on, tuleb määrata kindlaks lepingu iseloomuliku kohustuse täitmise koht.

3. Käesolevas ettepanekus selgitan põhjuseid, miks ma arvan, et nimetatud määruse artikli 7 punkti 1 tuleb tõlgendada nii, et tagasinõue krediidilepingu solidaarvõlgnike vahel kuulub „lepinguid puudutavate asjade“ alla selle sätte tähenduses.

4. Seejärel selgitan, miks tuleb minu arvates kõnealuse määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teist taanet tõlgendada nii, et krediidilepingut, mis on ühe solidaarvõlgniku esitatud tagasinõude aluseks, tuleb lugeda teenuste osutamise lepinguks selle sätte tähenduses, kusjuures nõude aluseks oleva kohustuse täitmise koht on krediiti andnud võlausaldaja asukoht.

1 — Algkeel: prantsuse.

2 — ELT 2012, L 351, lk 1.

I. Õiguslik raamistik

A. Liidu õigus

1. Määrus nr 1215/2012

5. Määruse nr 1215/2012 põhjenduses 4 on märgitud:

„Teatavad erinevused kohtualluvust ja kohtuotsuste täitmist käsitlevates siseriiklikes eeskirjades takistavad siseturu häireteta toimimist. Olulised on sätted, millega ühtlustatakse kollisiooninormid kohtualluvuse kohta tsiviil- ja kaubandusajades ning tagatakse, et liikmesriigis tehtud kohtuotsuste vastastikune tunnustamine ja täitmine oleks kiire ja lihtne.“

6. Selle määruse põhjendustes 15 ja 16 on märgitud:

„(15) Kohtualluvuse eeskirjad peaksid olema hästi prognoositavad ning lähtuma põhimõttest, et tavaliselt on kohtualluvus seotud kostja alalise elukohaga. Seepärast peaks alati olema tagatud kohtualluvus kostja elukoha alusel, välja arvatud teatavatel täpselt määratletud juhtudel, kui vaidluse sisu või poolte autonoomia eeldab teistsugust seost. [...]

(16) Lisaks kostja alalisele elukohale peaks kohtualluvuse määramisel olema ka muid aluseid, mis toetuksid tihedale seosele kohtu ja menetluse vahel või aitaksid kaasa tõrgeteta õigusemõistmisele. Tihe seos peaks tagama õiguskindluse ja hoidma ära võimaluse, et kostja vastu esitatakse hagi liikmesriigi kohtusse, mida ta ei saanud mõistlikult ette näha. See on oluline eelkõige lepinguväliste võlasuhete puhul, mis tulenevad eraelu puutumatus ja isikuõiguste rikkumisest, sealhulgas laimust.“

7. Nimetatud määruse artikli 4 lõige 1 näeb ette, et „[k]äesoleva määruse kohaselt esitatakse hagi isikute vastu, kelle alaline elukoht on liikmesriigis, selle liikmesriigi kohtutesse sõltumata nende kodakondsusest.“

8. Määruse nr 1215/2012 artikkel 7 on sõnastatud järgmiselt:

„Isiku vastu, kelle alaline elukoht on liikmesriigis, võib esitada hagi teises liikmesriigis:

- 1) a) lepinguid puudutavates asjades selle paiga kohtusse, kus tuli täita asjaomane kohustus;
- b) kui ei ole kokku lepitud teisiti, käsitatakse käesoleva sätte kohaldamisel asjaomase kohustuse täitmise kohana:
  - müügi puhul kohta liikmesriigis, kus lepingu kohaselt kaubad üle anti või kus need oleks tulnud üle anda,
  - teenuste osutamise puhul kohta liikmesriigis, kus lepingu kohaselt teenuseid osutati või kus neid oleks tulnud osutada;
- c) kui alapunkt b ei kohaldu, kohaldatakse alapunkti a;

[...]“

2. Määrus (EÜ) nr 593/2008

9. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määruse (EÜ) nr 593/2008 lepinguliste võlasuhete suhtes kohaldatava õiguse kohta („Rooma I“)³ põhjendustes 7 ja 17 on märgitud:

„(7) Käesoleva määruse sisuline reguleerimisala ja sätted peaksid olema kooskõlas nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määrusega (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades [⁴] („Brüssel I“) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. juuli 2007. aasta määrusega (EÜ) nr 864/2007 lepinguväliste võlasuhete suhtes kohaldatava õiguse kohta („Rooma II“)[⁵]

[...]

(17) Valiku puudumisel kohaldatava õigusega seoses tuleks „teenuste osutamise“ ja „kaupade müügi“ mõistet tõlgendada samal viisil kui määruse [...] nr 44/2001 artiklit 5 kohaldades, niivõrd kuivõrd kaupade müük ja teenuste osutamine on selle määrusega hõlmatud. Kuigi frantsiisi- ja turustuslepingud on teenuse osutamise lepingud, kohaldatakse nende suhtes erinorme.“

10. Selle määruse artikkel 16 „Võlgnike paljususe“ on sõnastatud järgmiselt:

„Kui võlausaldajal on nõue mitme sama nõude rahuldamise eest vastutava võlgniku vastu ning kui üks võlgnik on nõude kas täies mahus või osaliselt juba rahuldanud, reguleerib õigus, millega on reguleeritud võlgniku ja võlausaldaja võlasuhe, samuti võlgniku õigust nõuda hüvitist teistelt võlgnikelt. Teised võlgnikud võivad toetuda kaitsele, mis neil oli võlausaldaja suhtes, nende ja võlausaldaja vahelisele võlasuhtele kohaldatava õigusega tagatud ulatuses.“

3. Direktiiv 2002/65/EÜ

11. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiivi 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ,⁶ artikli 2 punkti b määratluse kohaselt on mõiste „finantsteenuse“ „panga-, krediidi-, kindlustus-, personaalpensiooni, investeerimis- või makseteenus“.

B. Austria õigus

12. Tsiviilseadustiku (Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch, edaspidi „ABGB“) §-s 896 on märgitud, et solidaarvõlgnikul, kes tasus üksi kogu võlasumma, on lubatud ka ilma õiguste loovutamisetä nõuda teistelt võlgnikelt hüvitamist, mis peab toimuma võrdsete osadena, kui nende vahel ei ole kokku lepitud muud vahekorda.

13. Enne ABGB muutmist 20. märtsi 2013. aasta hilinevad maksete seadusega (Zahlungsverzugsgesetz)⁷, nägi selle § 905 lõige 2 ette, et kahtluse korral peab võlgnik raha maksmise kohustuse täitma võlausaldaja elukohas (asukohas), kusjuures võlgnik kannab sellega seonduvad riskid ja kulud.

3 — ELT 2008, L 177, lk 6 ja parandus ELT 2009, L 309, lk 87, edaspidi „Rooma I määrus“.

4 — EÜT 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42.

5 — ELT 2007, L 199, lk 40.

6 — EÜT 2002, L 271, lk 16; ELT eriväljaanne 06/04, lk 321.

7 — *Bundesgesetzblatt I*, 50/2003.

14. Selle seadusega lisati ABGBsse ka § 907a, mis näeb ette, et rahaline kohustus tuleb täita võlausaldaja elu- või asukohas, andes seal üle rahasumma või kandes selle üle võlausaldaja teatatud arvelduskontole.

15. ABGB § 1042 näeb ette, et isikul, kes teeb teise isiku eest kulutuse, mille teine isik oleks selle seadustiku kohaselt pidanud ise tegema, on õigus nõuda selle hüvitamist.

16. ABGB § 1503 lõike 2 punkti 1 kohaselt kohaldatakse selle seadustiku §-i 907a eespool nimetatud seadusest tulenevas redaktsioonis õigussuhetele, mis tekkisid alates 16. märtsist 2013. Enne seda kuupäeva tekkinud õigussuhetele kohaldatakse edasi varem kehtinud sätteid. Kui asjaomased varem kehtinud õigussuhted näevad aga ette korduvad rahalised sooritused, siis kohaldatakse uusi sätteid maksete suhtes, mis kuuluvad tasumisele alates 16. märtsist 2013.

II. Põhikohtuasi

17. Austria kodanik Stefan Benkö (edaspidi „hageja“) esitas Austria kohtus tagasinõude oma endise elukaaslase, Eesti kodaniku Saale Kareda (edaspidi „kostja“) vastu, nõudes temalt 17 145,41 euro suuruse summa koos intressiga ning kulude tasumist.

18. Hageja ja kostja omandasid väidetavalt koos Austrias elades 2007. aastal elamu ja võtsid selle jaoks ühelt Austria pangalt kolm laenu kogusummas 300 000 eurot (edaspidi „laen“). Mõlemad on väidetavalt laenusaajad ja eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et nad olid mõlemad solidaarvõlgnikud.

19. 2011. aasta lõpus lõpetas kostja väidetavalt kooselu hagejaga ja läks tagasi Eestisse elama. Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab selle kohta, et tema praegune elukoht Eestis on teadmata.

20. Kostja ei täitnud väidetavalt alates 2012. juunist enam krediidi tagasimaksekohustusi. Seega tasus hageja lisaks oma tagasimaksetele ka oma endise elukaaslase tagasimaksed kuni 2014. aasta juunini. Need tagasimaksed ongi käesoleva hagi ese.

21. Esimese astme kohus Landesgericht St. Pölten (Sankt Pölteni esimese astme kohus, Austria) võttis kostja elukoha teadasaamiseks ühendust Eesti Suursaatkonnaga Austrias, kuid see ei andud tulemust. Neil asjaoludel määrati kostjale esindaja.

22. See esindaja, kes võttis vastu kõik dokumendid, esitas esimeses kohtuastmes kohtu pädevuse puudumise vastuväite põhjendusel, et kostja elukoht on Eestis – ühe teise liikmesriigi territooriumil. Lisaks leidis ta, et hageja kirjeldatud asjaolud ei kuulu määruse nr 1215/2012 II peatüki 2.–7. jaos sätestatud kohtualluvust käsitlevate sätete kohaldamisalasse, mis teevad erandi selle määruse artikli 4 lõikes 1 kehtestatud üldisest kohtualluvuse eeskirjast. Igal juhul väitis ta, et Landesgericht St. Pöltenil (Sankt Pölteni esimese astme kohus), kuhu hageja pöördus, puudus territoriaalne pädevus, kuivõrd krediidi andis Austria pank ja asjaomase kohustuse täitmise koht, see tähendab panga asukoht, ei ole selle kohtu tööpiirkonnas.

23. Landesgericht St. Pölten (Sankt Pölteni esimese astme kohus) tuvastas 5. augusti 2015. aasta kohtumäärusega rahvusvahelise pädevuse puudumise. Hageja kaebas selle kohtumääruse edasi Oberlandesgericht Wien'ile (Viini teise astme kohus, Austria), kes muutis 28. detsembri 2015. aasta otsusega 5. augusti 2015. aasta kohtumäärust.

24. Kostja esitas sellest tulenevalt eelotsusetaotluse esitanud kohtule määruskaebuse.

III. Eelotsuse küsimused

25. Kuna Oberster Gerichtshof (Austria kõrgeim üldkohus) ei olnud kindel, kuidas tuleb tõlgendada liidu õigusnorme, otsustas ta menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas määruse nr 1215/2012 artikli 7 punkti 1 tuleb tõlgendada nii, et kui võlgnike (ühises) pangaga sõlmitud krediidilepingus ette nähtud krediidi tagasimakseid tasus üks võlgnik üksinda, siis võlgnike omavahelisest suhtest tulenev tagasinõue (kulutuste hüvitamise või tagasinõue) on samast krediidilepingust tulenev (teisene) lepinguline nõue teise võlgniku vastu?

2. Kui esimesele küsimusele tuleb vastata jaatavalt, siis

kas krediidilepingust tuleneva tagasinõude puhul (kulutuste hüvitamise või tagasinõue), mille üks võlgnik teise võlgniku vastu esitab, määratakse vastava kohustuse täitmise koht kindlaks

a) selle määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande („teenuste osutamine“) alusel või

b) vastavalt selle määruse artikli 7 punkti 1 alapunktile a koostoimes alapunktiga c *lex causae* alusel?

3. Kui teise küsimuse punktile a tuleb vastata jaatavalt, siis

kas pangapoolne krediidi andmine on krediidilepingust tulenev lepingule iseloomulik sooritus ja määrab kohustuse täitmise koha selle teenuse osutamise puhul määruse nr 1215/2012 artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande kohaselt panga asukoha järgi, kui krediidi andmine toimus ainult seal?

4. Kui teise küsimuse punktile b tuleb vastata jaatavalt, siis

kas rikutud lepingulise kohustuse täitmise koha kindlaksmääramisel on määruse nr 1215/2012 artikli 7 punkti 1 alapunkti a järgi

a) määrava tähtsusega mõlema võlgniku poolse krediidivõtmise aeg (2007. aasta märts) või

b) aeg, mil krediidisaja, kellel on õigus esitada tagasinõuet, tegi pangale tagasimaksed, millest ta järeldab, et tal on kostja vastu tagasinõudeõigus (2012. aasta juunist kuni 2014. aasta juunini)?“

IV. Kohtujuristi analüüs

26. Käesolevas kohtuasjas soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus määrata määrusega nr 1215/2012 kehtestatud kohtualluvuse eeskirjade alusel kindlaks põhikohtuasja lahendamiseks pädeva kohtu.

27. Selle kohtuasja kogu keerukus tuleneb asjaolust, et hageja poolt põhikohtuasjas esitatud hagi ese on solidaarvõlgnike vaheline tagasinõue, mis põhineb nende ja Austria panga vahel sõlmitud krediidilepingul.

28. Tegelikult on enne põhikohtuasjas arutatava olukorra suhtes kehtida võivate kohtualluvuse eeskirjade uurimist esmatähtis vastata küsimusele, kas selle määruse kohaldamisel võib „lahutada“ krediidilepingust õigussuhted, mis tekkisid solidaarvõlgnike vahel pärast selle lepingu sõlmimist, või moodustab see lahutamatu terviku.

29. Järgnevalt esitatud põhjustel leian, et solidaarvõlgnike vahel krediidilepingu sõlmimise tulemusena tekkinud õigussuhted on sellest lepingust lahutamatud.

30. Nimelt tulenevad need õigussuhted krediidilepingust, millele solidaarvõlgnikud vabatahtlikult koos nõustumuse andsid. Suhetes ühise võlausaldajaga nõustusid nad seega mõlemad maksma kogu võlasumma. Raha laenamise teenus on tagasimaksmise kohustusest lahutamatu. Laen, millega ei ole seotud tagasimaksmise kohustus, oleks tegelikult kinge. Solidaarne tagasimaksmise kohustus on seega lepingulise mehhanismi olemuslik osa.

31. Sellegipoolest võib solidaarvõlgnik, kes on maksnud täielikult või osaliselt teise solidaarvõlgniku osa ühisest võlast, saada makstud summa tagasi tagasinõude esitamise teel. Selle nõude põhjus on seega ise seotud lepingu olemasoluga. Seega oleks määruse nr 1215/2012 kohaldamisel kunstlik lahutada need õigussuhted lepingust, mis need tekitab ja mis on nende alus.⁸ Teisiti otsustamine võib viia selleni, et ühel ja samal lepingul põhinevate nõuete puhul kehtib mitu kohtualluvuse alust. Ühe liikmesriigi kohus oleks pädev solidaarvõlgnike ja panga vahel tekkinud vaidluste osas, samas kui teise liikmesriigi kohus oleks pädev solidaarvõlgnike endi vahel tekkinud vaidluste osas.

32. Seega on kooskõllalisem, kui kõiki küsimusi, mida võidakse tõstatada krediidilepingu sõlmimise järel, arutab sama kohus. Pealegi on see sõnaselgelt ette nähtud Rooma I määruses seoses kohaldatava õigusega. Nagu Euroopa Komisjon meenutab, näeb selle määruse artikkel 16 „Võlgnike paljusus“ eelkõige ette, et „[k]ui võlausaldajal on nõue mitme sama nõude rahuldamise eest vastutava võlgniku vastu ning kui üks võlgnik on nõude kas täies mahus või osaliselt juba rahuldanud, reguleerib õigus, millega on reguleeritud võlgniku ja võlausaldaja võlasuhe, samuti võlgniku õigust nõuda hüvitist teistelt võlgnikelt“.

33. Seega ei näe ma mingit põhjust, miks see peaks olema teisiti selle kohtu kindlaksmääramisel, mis on pädev arutama krediidilepingu solidaarvõlgniku tagasinõuet teise solidaarvõlgniku vastu. Liiatigi nõuab Rooma I määruse ja määruse nr 1215/2012 vastastikune kohaldamine nende kooskõllalist tõlgendamist.⁹ Peale selle oleks solidaarvõlgnike õigussuhete lahutamine neid siduvast lepingust vastuolus määruses nr 1215/2012 seatud hea prognoositavuse eesmärgiga.¹⁰ Nimelt on vaieldamatult hästi prognoositav see, kui solidaarvõlgnikud teavad, et nende õigussuhetest tekkivate vaidluste suhtes kehtivad samad kohtualluvuse eeskirjad kui krediidilepingu enda suhtes.

34. Kõikidest nendest asjaoludest tulenevalt leian seega, et solidaarvõlgnike krediidilepingu sõlmimisest tekkinud õigussuhteid käsitleva vaidluse arutamiseks pädev kohus peab olema see kohus, mis on pädev sellest lepingust tekkivate vaidluste puhul.

35. Kuna krediidileping kuulub kahtlemata lepinguid puudutavate asjade alla, olen seega seisukohal, et määruse nr 1215/2012 artikli 7 punkti 1 tuleb tõlgendada nii, et krediidilepingu solidaarvõlgnike vaheline tagasinõue kuulub selle sätte tähenduses „lepinguid puudutavate asjade“ alla.

36. Järgmisena soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus kindlaks määrata nõude aluseks oleva kohustuse täitmise kohta, kuivõrd nimetatud artikkel määrab selle koha kindlaks erinevalt, sõltuvalt sellest, kas asjaomane leping on kauba müügileping, teenuste osutamise leping või pole kumbki nendest.

8 — Vt selle kohta kohtuotsus, 12.10.2016, *Kostanjevec* (C-185/15, EU:C:2016:763, punkt 38).

9 — Vt selle kohta kohtuotsus, 21.1.2016, *ERGO Insurance ja Gjensidige Baltic* (C-359/14 ja C-475/14, EU:C:2016:40, punkt 40).

10 — Vt selle määruse põhjendus 15.

37. Niisiis küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus teise ja kolmanda küsimusega sisuliselt, kas kõnealuse määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teist taanet tuleb tõlgendada nii, et solidaarvõlgniku esitatud tagasinõude aluseks olev krediidileping tuleb määratleda selle sätte tähenduses teenuste osutamise lepinguks. Kui see on nii, siis kas selle lepingu iseloomulik lepinguline kohustus on laenu andmine ning kohustuse täitmise koht seega panga asukoht?

38. Minu arvates ei ole mingit kahtlust, et krediidileping on teenuste osutamise leping.

39. Euroopa Kohus on otsustanud, et „mõiste „teenus“ tähendab, et vähemalt see lepingupool, kes teenust osutab, teeb tasu eest mingi kindla tegevuse“¹¹. Ta täpsustas, et tegevuse olemasolu nõuab toimingute tegemist ja välistab lihtsa tegevusest hoidumise.¹² Seega jättis Euroopa Kohus selle määratluse alt välja litsentsilepingu, millega intellektuaalomandi õiguse omanik annab teisele lepingupoolele loa teostada tasu eest seda õigust, kuivõrd intellektuaalomandi õiguse omanik ei osuta mingit teenust, kui ta annab loa seda õigust teostada, ning kohustub üksnes lubama teisel lepingupoolel seda õigust vabalt teostada.¹³

40. Krediidilepingu puhul on asi teistmoodi. Selle lepinguga laenuandja – krediidasutus – nimelt annab või lubab laenata laenusajale rahasumma tasumise edasilükkamise vormis ning laenusaaaja võtab omakorda kohustuse see summa tagasi maksta, kusjuures selle laenu tasu moodustab sellega kaasnevate intresside maksmine. Teenuste osutamine seisneb seega selle summa andmises krediidasutuse poolt, mis teostab tavaliselt nn pangatehinguid.

41. Sellest tuleneb, et krediiditehing on finantsteenuse. See nähtub, nagu rõhutab eelotsusetaotluse esitanud kohus, ka direktiivi 2002/65 artikli 2 punktist b, milles on mõiste „finantsteenuse“ määratletud kui „panga-, krediidi-, kindlustus-, personaalpensiooni, investeerimis- või makseteenuse“.

42. Ainult asjaolust, et teenust osutava poole tegevus kuulub rahandussektorisse, ei saa tuleneda seda, et selle tegevusega seotud lepingud ei kuulu määruse nr 1215/2012 artikli 7 punkti 1 alapunkti b kohaldamisalasse. Sellega seoses tundub, et seadusandja kavatses tõepoolest hõlmata sedalaadi teenused selle kohtualluvust puudutava määruse kohaldamisalaga. Nagu märgivad eelotsusetaotluse esitanud kohus ja komisjon, nägi määruse nr 44/2001 artikli 63 lõige 1 ette erandi lepinguid puudutavate asjade puhul kehtivate kohtualluvuse eeskirjade kohaldamisest, kui teenuste osutamise koht asus Luksemburgis. Nimetatud artikli lõike 3 kohaselt aga ei kohaldata selle artikli sätteid finantsteenuste osutamiseks sõlmitud lepingute suhtes, mis tähendas, et need lepingud olid reguleeritud selle määruse artikli 5 punktis 1 ette nähtud valikulise kohtualluvuse eeskirjaga, mis vastab nüüd määruse nr 1215/2012 artikli 7 punktile 1.

43. Seega tuleb krediidilepingut minu arvates lugeda teenuste osutamise lepinguks selle määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande tähenduses.

44. Nüüd jääb veel üle kindlaks määrata, mis on nõude aluseks oleva kohustuse täitmise koht. Vastavalt eespool nimetatud määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teisele taandele on see koht liikmesriigis, kus lepingu kohaselt teenuseid osutati või kus neid oleks tulnud osutada. Tegelikult tuleb kindlaks määrata lepingu iseloomuliku kohustuse täitmise koht, kuna see kohustus on pädeva kohtuga seostamise kriteerium.¹⁴

11 — Vt kohtuotsus, 23.4.2009, Falco Privatstiftung ja Rabitsch (C-533/07, EU:C:2009:257, punkt 29). Vt ka kohtuotsus, 14.7.2016, Granarolo (C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 37).

12 — Kohtuotsus, 14.7.2016, Granarolo (C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 38).

13 — Vt kohtuotsus, 23.4.2009, Falco Privatstiftung ja Rabitsch (C-533/07, EU:C:2009:257, punktid 30 ja 31).

14 — Vt kohtuotsus, 14.7.2016, Granarolo (C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).

45. Käesoleval juhul arvan, et krediidilepingu raames on iseloomulik kohustus laenatud summa andmine ise. Niisuguses lepingus sisalduv teine kohustus, see tähendab laenusaja kohustus laenatud summa tagasi maksta, on nimelt olemas üksnes laenuandja soorituse tegemise korral, kusjuures tagasimaksmine on vaid selle tagajärg.

46. Iseloomuliku kohustuse täitmise koha enda osas leian, et ainuüksi võlausaldaja asukoht on see koht, mis saab tagada hea prognoositavuse ning täita läheduse ja ühtlustamise eesmärgi, mida püütakse saavutada määruse nr 1215/2012 artikli 7 punkti 1 alapunkti b teises taandes.¹⁵ Nimelt on see koht pooltele teada alates lepingu sõlmimisest ja on samuti selle kohtu asukoht, millel on lepinguga kõige tihedam seos.

47. Seega leian kõiki eeltoodud asjaolusid arvestades, et kõnealuse määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teist taanet tuleb tõlgendada nii, et solidaarvõlgniku esitatud tagasinõude aluseks olevat krediidilepingut tuleb pidada selle sätte tähenduses teenuste osutamise lepinguks. Selle nõude aluseks oleva kohustuse täitmise koht on krediidi andnud võlausaldaja asukoht.

V. Ettepanek

48. Eespool esitatud kaalutlusi arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Oberster Gerichtshofi (Austria kõrgeim üldkohus) esitatud eelotsuse küsimustele järgmiselt:

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades artikli 7 punkti 1 tuleb tõlgendada nii, et krediidilepingu solidaarvõlgnike vaheline tagasinõue kuulub selle sätte tähenduses „lepinguid puudutavate asjade“ alla.
2. Määruse nr 1215/2012 artikli 7 punkti 1 alapunkti b teist taanet tuleb tõlgendada nii, et
  - solidaarvõlgniku esitatud tagasinõude aluseks olevat krediidilepingut tuleb pidada selle sätte tähenduses teenuste osutamise lepinguks ja
  - selle nõude aluseks oleva kohustuse täitmise koht on laenu andnud võlausaldaja asukoht.

15 — Vt kohtuotsus, 9.12.2013, Corman-Collins (C-9/12, EU:C:2013:860, punktid 30–32 ja 39).